

בבית המשפט העליון

בש"פ 801/05

בפני: כבוד השופט א' רובינשטיין

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיבה: טלי פחימה

בקשה להארכת מעצר - ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב יפו בתיק ב"ש 94156/04 שניתנה ביום 24.1.05 על ידי כבוד השופט צ' גורפינקל

תאריך הישיבה: ט"ז בשבט תשס"ה (26.1.05)

בשם המבקשת: עו"ד חובב ארצי ועו"ד אורלי בן-ארי
בשם המשיבה: עו"ד אביגדור פלדמן ועו"ד סמדר בן-נתן

החלטה

א. ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב יפו מיום 24.1.05 (כבוד השופט גורפינקל) בב"ש 94156/04, לפיה תשחרר המשיבה למעצר בית בבית אמה בקריית גת.

ב. נגד המשיבה, אזרחית ישראלית ילידת 1976, הוגש ביום 26.12.04 כתב אישום בו הואשמה בסיוע לאויב במלחמה, מסירת ידיעה לאויב ולתועלתו, מגע עם סוכן חוץ, החזקת נשק שלא כדין ותמיכה בארגון טרוריסטי, עבירות לפי חוק העונשין, תשל"ז-1977, ופקודת מניעת טרור, תש"ח-1948. כנטען בכתב האישום, במהלך חודש מאי 2004 נכנסה המשיבה שלא כדין לאזור ג'נין, ושהתה שם כשבועיים. במהלך תקופה זו פגשה המשיבה חברים ופעילים ב"גדודי חללי אל אקצא", ובכללם זכריה זביידי,

מבוקש בגין אחריות לפעולות טרור נגד מטרות ישראליות, וכן סגנו דאז מחמוד אבו חליפה, והצהירה בכלי התקשורת על נכונותה לשמש "מגן אנושי" לזביידי כדי לסכל מעצרו. במהלך תקופה זו ירתה המשיבה, כנטען, ברובהו של אחד הפעילים החמושים, וכן נשאה ובדקה אותו. בין התאריכים 19-20 במאי 2004, קיימו כוחות צה"ל מבצע שתכליתו מעצר מבוקשים ובכללם זביידי ואבו חליפה, ופגיעה בחמושים בגזרת העיר ג'נין. במהלך המבצע אבד לכוחות צה"ל חומר שסווג "סודי ביותר", ובו פרטי המבצע האמור, ובכלל זאת שמות המבוקשים, מקום הימצאם, דרכי פעולה וזהות הכוחות. יצוין, כי חייל צה"ל שאיבד את החומר הסודי אותר, ונשפט לעשרים ושמונה ימי מחבוש. החומר הסודי נמצא על ידי פעילים מקומיים שהעבירו אותו לידי זביידי. המשיבה, שהיתה אותה עת בביתו של זביידי, סייעה למבוקשים ולפעילים מ"גדודי חללי אל-אקצא" בכך שקראה להם את החומר שהיה כתוב בעברית, והסבירה להם כי המדובר בחומר צבאי סודי בקשר למבצע להריגתם או למעצרים של המבוקשים. בעקבות קריאת החומר הורה זביידי למבוקשים להסתתר עד תום המבצע, וכוחות צה"ל ששבו למחנה הפליטים באותו הלילה לא הצליחו לעצורם. בפרט אישום נוסף הואשמה המשיבה בכניסה לאזור שהכניסה אליו אסורה לאזרחים ישראלים, ובכך הפרה הן את תנאי שחרורה ממעצר על ידי בית משפט השלום בפתח תקווה מיום 28.5.04, והן את הוראות מפקד כוחות צה"ל באיו"ש מיום 5.10.00, מעשים העולים כדי הפרת חובה חוקית, עבירה לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין. כל האמור נטען בכתב האישום.

ג. לרקע יצוין, כי ביום 5.9.04 נעצרה המשיבה בצו מעצר מינהלי שנחתם על ידי שר הביטחון. המעצר אושר הן על ידי בית המשפט המחוזי בתל אביב (ב"ש 92975/04, כבוד הנשיא א' גורן), והן על ידי בית משפט זה (עמ"ם 8607/04, כבוד השופטת א' פרוקצ'יה). ואולם, העובדות שעמדו ביסוד המעצר המנהלי אינן קשורות כנמסר לעובדות נשוא כתב האישום בהליך זה. לטענת המדינה, לקראת תום תקופת המעצר המינהלי, הגיעו לידיה ראיות שניתן לחשפן בבית המשפט, ולפיכך ביום

5.12.04 נעצרה המשיבה לצרכי חקירה, שלאחריה הוחלט על הגשת כתב האישום דנן, ועם הגשתו התבקש מעצרה עד תום ההליכים. אין ההליך הנוכחי והחלטה זו נדרשים לחומר שהיה בפני בתי המשפט בקשר למעצר המינהלי.

ד. (1) בבית המשפט קמא לא היה חולק באשר לראיות לכאורה לצרכי הדיון במעצר, וכן כי העבירות בהן הואשמה המשיבה מקימות עילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, כיוון שהמדובר בעבירת בטחון, והשאלה לדיון היא האם בנסיבות העניין ניתן להסתפק בחלופת מעצר, ומה היא אותה חלופה.

(2) למען שלמות התמונה יצויין, כי המדינה טענה בבקשת המעצר בפני בית המשפט המחוזי שמעשיה של המשיבה מעידים על מסוכנותה ועל כך שאין עליה מורא הדין, ועל כן אין מקום לחלופת מעצר. בבית המשפט המחוזי פורטו עיקרי הראיות, שחלק ניכר מהן, אף כי לא כולן, בוסס במידה רבה על עדותו של אחד מחמוד אלע'ול, פעיל תנזים שנעצר.

(3) בא כוח המשיבה טען בבית המשפט קמא, כי חלק ניכר מן הדברים בהם הואשמה שולחתו היו דברים ידועים ומפורסמים, וכי הפלסטינאים שעמהם היתה קשורה ידעו עברית, ולא היה בתרגום המסמך משום סיוע לאויב.

(4) בית המשפט קמא קבע, כי על "אף שאין להקל ראש במעשי המשיבה, נראה כי הקראת החוברת שנפלה לידי פעילי הארגון ע"י המשיבה, אינה מגיעה לרמה כזו שמצביעה על סיכון המחייב מעצרה של המשיבה", שכן חלק מפעילי הארגון יודעים עברית בעצמם. לפיכך החליט בית המשפט, שיש לשחרר את המשיבה למעצר בית

מוחלט בבית אמה בקרית גת, בכפוף להפקדת ערבויות, הפקדת דרכון המשיבה והוצאת צו עיכוב יציאה מהארץ. על החלטה זו הוגש הערר דנא.

ה. (1) בדיון טען בא כוח המדינה, כי מסוכנותה של המשיבה אינה מאפשרת לשחררה למעצר בית. לטענתו, אין לראות את אירוע הקראתו של החומר הסודי במנותק מהתנהגות המשיבה לאורך תקופה, בה הפרה שוב ושוב את האיסור על כניסת ישראלים לשטחי האזור, ואף נתפסה כשהיא מנסה להיכנס לאזור ג'נין בעודה מחופשת בלבוש אישה מקומית. בשל מעשים אלה הוזהרה המשיבה, ואף נעצרה, אך לא נמנעה מלחזור ולהיכנס לשטחי האזור. המשיבה חברה לפעילי טרור ידועים, וכאמור הצהירה על נכונותה לשמש "מגן אנושי" לזביידי, פעולה שנועדה לסכל את מאמצי כוחות הביטחון ללכדו. התנהגות זו מעידה על הזדהות אידיאולוגית עם מטרות ארגון "גדודי חללי אל אקצא", ויש בה בכדי להעיד גם על מסוכנותה של המשיבה. על רקע זה יש לראות את האירוע נשוא כתב האישום, בו סייעה המשיבה למבוקשי הארגון לפענח חומר סודי ביותר, שהיה בו בכדי לסכל את פעילות חיילי צה"ל, ואף להעמידם בסכנה מיידית. נטען, כי אין המדינה חולקת על כך שעיקר הסיכון נוצר עקב אבדן החומר הסודי בידי חייל צה"ל, אך אין להקל ראש בהסברתו למי שאינם בקיאים בעברית, ובנכונות לסייע לאויב העולה מהתנהגות זו. בנוסף טען בא כוח המדינה, כי קיים חשש שהמשיבה תנצל את תנאי חלופת המעצר ותימלט מן הדין, ותוכל למצוא מקלט אצל ידידיה בג'נין. בא כוח המדינה ביקש לעצור את המשיבה, מתוך החשש הטמון בעבירות ביטחון הנעשות על רקע אידיאולוגי. נטען, כי המשיבה קשרה גורלה בנושא שהיא מבקשת לקדם, וקיים חשש פן אם תשחרר תמשיך לסייע לאויבי המדינה.

(2) מנגד טען בא כוחה של המשיבה, כי אין להפריז בהערכת תרומתה של שולחתו בקריאת החומר באזני הפלסטינאים. לטענתו, ביקשה המשיבה להקים בג'נין מרכז מחשבים לילדים, על מנת שיהווה גשר בין האוכלוסיה המקומית ופעילים ישראלים. על

רקע זה נוצר הקשר עם פעילי חללי אל-אקצה, ובכללם זביידי. נטען, כי המשיבה אינה מזדהה עם מטרות הארגון, והיא שוללת כל פגיעה באזרחים. בו בזמן, כך נטען, שוללת היא את מה שהיא מכנה "מדיניות החיסולים" הנקטת על ידי המדינה, ולכן הביעה נכונות לשמש מגן אנושי. ביחס לאירוע המרכזי שעליו נסבה טענת המסוכנות נאמר, כי תרומת המשיבה היתה, אם בכלל, זניחה; זביידי קורא עברית, ולפיכך היה יכול לקרוא את האמור בחומר בעצמו. אך יתר על כן, רובו המכריע של החומר הסודי אינו חומר כתוב אלא תמונות המבוקשים ותצלומי אויר של מחנה הפליטים בג'נין, וממילא גם מבלי לקרוא עברית יכולים היו פעילי הארגון להבין את תוכנו, ואת הסכנה הנשקפת להם מהמבצע הצבאי. כן נטען, כי המשיבה לא גילתה כל יוזמה ביחס לאירוע הנדון, לא היא איבדה את החומר הסודי, לא היא זו שמצאה את החומר והביאה אותו לידי הפעילים, ותפקידה היה, לכל היותר, פסיבי. בא כוח המשיבה טען, כי חשש ההימלטות מן הדין הועלה לראשונה בערכאת הערעור, וכן כי למרות שכניסת המשיבה לאזור בעבר, ואף מגוריה בבית זביידי, היתה ידועה ואף פורסמה בכלי התקשורת, היא מעולם לא הועמדה על כך לדין. המדובר, לשיטת עו"ד פלדמן, בפרשה מינורית ללא יוזמה מצד המשיבה, באירוע ספונטני שגם אם היה טעות אין מקום לעצור בגינו. לכן ביקש עו"ד פלדמן לטעון, כי בשחרורה למעצר בית אין משום יצירת סיכון. בא כוח המשיבה נכון היה להציע תנאים לשינוי חלופת המעצר, אם ימצא בית המשפט לנכון לעשות כן.

1. (1) בא כוח המדינה הציג בדיון את המסמך שתרגמה המשיבה כאמור עיינתי בו. המדובר בחוברת המוכתרת "סודי ביותר", ובה עמוד של תמונות ותיאורים של ארבעה מבוקשים, וארבעה תצלומי אויר עם סימונים של כתובות בג'נין, צירים ושמות הקוד שלהם ומיקומי יחידות צה"ל בעת הפעולה.

(2) מטעם המדינה הוגשה חוות דעתו של סא"ל יוסי ממחלקת בטחון המידע בצה"ל, שלפיה ביאור תוכן העזרים עלול היה להסב נזק בקשר לפרטים מסוימים,

בקשר לעיבוי הבנתם של המבוקשים וחידוד ערנותם של סייעניהם, ועוד. בעצם אי הדיווח על מציאת החומר היה עד כדי סיכון חיי אדם. זאת, אף שחלק מן הנזק נגרם בעצם האבדן על ידי כוחות צה"ל.

(3) מנגד הוגשה מטעם המשיבה חוות דעתו של סא"ל (מיל') יהודה יניב, איש מודיעין בעברו הצבאי, הסבור כי גם "מבוקש מיומן" וגם כל בר דעת יכול היה להפיק מידע מן החומר בלא שימוש בלשון העברית, וכי נוכח העדר הכשרה רלבנטית של המשיבה, סביר כי הנזק מקריאת הכיתובים בעברית (על ידיה) היה זניח מן הנזק שבעצם העיון בידי מבקשים מיומנים שאינם יודעי עברית, אשר נגרם על ידי אבדן החומר.

(4) מטעם המשיבה הוצגו גם תמלילים מן התקשורת כגון ראיון של המשיבה ממאוס 2004, תצהיר של חבר הכנסת לשעבר האשם מחאמיד מספטמבר 2004 המאפיין את המשיבה כפעילה הומניטרית, מסמך ממאי 2004 באשר לפעילות למען ילדי ג'נין (אירוע ביפו שהמשיבה היתה בין מארגניו), וכן תצהירים של מר יוסף עספור, שותפה של המשיבה לאותו אירוע, ושל מר ג'וליאני מר חמיס המציין כי זביידי יודע עברית.

ז. עיינתי בחומר שנספח לערר וכן בחומר הראיות ובחומר שהוגש על ידי המשיבה. אכן, הודעת מחמוד אלע'ול - פעיל תנזים כאמור - מ-7.11.04, שצורפה לערר, מתארת ביקורים של המשיבה בג'נין ומפגשים עם זביידי ופעילי תנזים אחרים, לרבות אימון בירי ונכונות המשיבה להגן על זביידי; כן תואר אירוע כניסתו של צה"ל למחנה ג'נין, כשהמשיבה שהתה בו תוך שנהרג חייל, ומשהובאו הניירות עם המפות וצילומי המבוקשים הלכו לביתו של זביידי והמשיבה הסבירה מה כתוב בניירות, לאמור, כי המדובר ב"חומר צבאי סודי ורשום שם השם של המבצע הצבאי ... והיה

כתוב השמות של החוליות שלכם שהשתתפו במבצע ואיך מגיעים לבית המבוקשים ושהמטרה של המבצע זה להרוג את המבוקשים או לעצור אותם, וטלי פחימה סיפרה שהצבא מתכנן לבוא להמשיך את המבצע בתקופה הקרובה, ואז זכריא זביידי אמר למבוקשים להסתתר...". לא אדרש לעניינים נוספים בהודעה זו של אלע'ול ומעבר לה, שלא נכללו בכתב האישום.

ח. (1) תיק זה לא היה קל להחלטה, ודעתי היטלטלה בשאלה האם תגבר יד העילות, ובראשן המסוכנות מטעמי בטחון המדינה, שמעלה המדינה בבקשה למעצר שאינו מעצר בית, או שמא תגבר זכות החרות של המשיבה. גדר הספקות בדיון דנא כמו בבית המשפט קמא, לא היה כזכור בשאלה אם ישנה מסוכנות וקמה עילת מעצר, אלא בשאלה אם יש מקום לחלופת מעצר.

(2) אכן, מחד גיסא, הנחתי כי המדובר בעבירות שונות ככל הנראה בדרגת החומרה מאלה שהיו עילת המעצר המינהלי. המדינה בחרה בשלב מסוים במסלול של אכיפה פלילית לפי חוקי סדר הדין הפלילי, ומן הסתם נימוקה עמה. אוסיף, בחינת פשיטא, כי עדיפה תדיר אכיפה פלילית ככל משפטה וחוקתה על מעצר מינהלי, אף עם כל ההסדרים לבקרה שיפוטית המתלווים אליו. על המעצר המינהלי ראו, למשל, ע' גרוס, מאבקה של דמוקרטיה בטרור, היבטים משפטיים ומוסריים, 176-177, 290-291. ההליך הפלילי מאפשר למבקש את מלוא זכויותיו הדיוניות, וכמובן עיון בראיות (בכפוף לתעודות חסיון), דבר שהוא מן הבעייתיים בהליכי המעצר המינהלי. מאידך גיסא, גם אין ספק שאנשים שבמחיצתם שהתה המשיבה ויוחסו לה המעשים שבכתב האישום בזיקה אליהם, הם אויב. האם מכלול הראיות לכאורה כפי שתואר מאפשר חלופת מעצר? לעניין זה ראו דברי השופט ריבלין בינוא עביד נ' מדינת ישראל (כש"פ 4121/01), בו נאמר כי "מטיבן של עבירות נגד בטחון המדינה שאין די בחלופת מעצר כדי להבטיח מפני מסוכנותו של העובר אותן"; וראו גם דברי השופט (כתארו אז) ברק

בכש"פ 347/88 מדינת ישראל נ' שוורץ, פ"ד מב(2) 568, 572-573: "מקום שנאשמים כמו אלה שלפנינו נותנים יד לארגון טרוריסטי, הריהם חוצים את הקווים של הקיום הלאומי. אמת הדבר, על פי הודאותיהם לא ביקשו המשיבים לפעול פעולה צבאית, אך הם היו זרוע אזורית של מנגנון טרור צבאי, הבא להשמיד את המדינה...". שם היה המדובר בארגון החזית הדמוקרטית לשחרור פלסטין; אין זהות, אך יש קרבה נושאת לענייננו.

(3) בסופו של יום, הגעתי לכלל מסקנה כי ידם של השיקולים המחייבים מעצר בפועל עד תום ההליכים על העליונה, בשל השילוב בין מסוכנות המשיבה לחשש הימלטות, כפי שיבואר להלן.

(4) יצאתי מן ההנחה, לכאורה, כי ראשית דרכה של המשיבה לג'נין, כנטען, היתה למטרה אנושית של הקמת מרכז מחשבים. ואולם, כך מלכתחילה; אלא שבמהרה נעה פעילותה לכיוון החורג ממרכז מחשבים, אל עבר מעורבות אישית בדרגת עוצמה גבוהה עם ראשי טרור, במחוזות הטרור, תוך הזדהות עמם בדרגה משמעותית. גם אם המשיבה מתנגדת - כטענתה - לאלימות, התנהגותה על פי הראיות לכאורה אינה מגלה זאת, כגון נשיאת הרובה והירי, ובראש וראשונה פרשת המסמך. אמנם ציין בצדק בא כוח המשיבה, כי בשלב ראשון לא הוגש כתב אישום וננקט הליך מינהלי, אך משהובררה לימים מעורבותה של המשיבה בנושא המסמך הסודי המצוי באישום הראשון, נעה המטוטלת אל עבר האכיפה בהליך הפלילי. אכן, הדעת נותנת כי ישנם מקרים שבהם לא נאכפו עבירות של הפרת הוראה חוקית של יציאה לאיזור שלא כדין; אך פעמים שעל גבו של גמל מועמס משא נוסף, עד שבא קש ושוברו. במקרה דנן ה"קש", לא קש נטול משקל לאמיתו של דבר, היה התגלות המעורבות האמורה במהלך המבצע בג'נין, בראיות שנאספו.

(5) את שאלת המסוכנות בקשר לבטחון המדינה אפשר לפרוט לפרוטות קטנות ולבודד כל מרכיב ממרכיבים אחרים, ואפשר לראותה בראיה כוללת. בפרטנות נטען מצד המשיבה, כי ההזדהות האישית והציבורית שלה עם אנשי התנזים - גדודי הללי אל אקצא - שאין עליה חולק, אף כי יש ניואנסים באשר לפרשנותה, מתוחמת לעניין הומניטרי ולהתנגדות לאלימות; נטען שנשיאת הרובה היתה תמימה; ונטען שקריאת המסמך הסודי באוזני פעילי הטרור היתה חסרת משמעות, כי המדובר ביודעי עברית, לפחות בחלקם, וכי כל העניין היה ספונטני.

(6) אך דומני שאת הנושא יש לראות במבט כולל, והוא מקיף בעיני ביסודו את מבחן השתלבותה המשמעותית של המשיבה במרקם אנשי הטרור, שאינו מצביע על תמימות, והנכונות לתרגם את המסמך ולהסביר את עניינו היא מגילויי הדבר. ועלינו לזכור, לעניין המסוכנות וחשש הפגיעה בבטחון, שהמדובר בשעות מבצע צבאי בעיצומה של לחימה באויב, שבתוך אנשיו יושבת המשיבה, בהקשר קונקרטי וברור, בשעה שלמשיבה הזדהות ברורה, גם אם לא שלמה עד תום, עם בני שיחה, הזדהות שהוכחה באופן מתמשך (ראו בש"פ 1263/03 מחמוד נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (השופטת ביניש)). מסמך סודי ביותר, גם אם נפל - ואכן נפל - לידי הפלסטינאים בגלל רשלנות או משגה של גורם צבאי ישראלי, מחייב אזרח שאינו רוצה לסייע לאויב להתנהגות אחרת מאשר תרגומו של המסמך לאויב. כך, גם אם מצויים במקום יודעי עברית שיכלו לתרגם בצורה זו או אחרת את החומר, אך הם אנשים שעברית אינה שפת אמם ולא בהכרח מבינים הם כל מונח ודקות לשונית במסמך עברי. אכן, בצדק נטען על ידי בא כוח המשיבה כי אינה אשת מודיעין; אך שפת אמה עברית והיא שירתה בצה"ל, ולוא בתפקיד זוטר, והיא מעורה בישראל. אבל גם אם נניח כי יתרונה היחסי של המשיבה על ידידיה בהקשר דנא היה מועט - דבר השנוי במחלוקת - עצם התרגום מצביע על גלישה מן המתחם ההומניטרי של עיסוק במחשבים אל הסיוע לכאורה לאויב; ומבחינת התנהגותה של המשיבה, גם אם יכלו אחרים לקרוא את החומר בצורה

זו או אחרת, היה בכך לכאורה סיוע לאויב. ואם נצרף לזאת את נשיאת הנשק והירי - לפנינו מסוכנות של אדם המזדהה משמעותית עם מטרה אידיאולוגית, שעה שהגבול בין הבעת הזדהות לגילויים של סיוע היטשטש וכמו נמחה; בכך נעשה אדם "שבוי מטרה". כל אלה באשר למסוכנות. נראה לי, כי יש להעריך מסוכנות זו בשילוב עם חשש ההימלטות.

(7) (א) אציין, כי בא כוח המשיבה העלה כאמור טענה, שנושא ההתחמקות וההימלטות מאימת הדין כעילת מעצר לא הועלה בבקשה למעצר עד תום ההליכים בבית המשפט קמא, והועלה אך בערר. אפשר היה להידרש לשאלה זו, ולפרשנות סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, העוסק בערר, למשל בהיקש לסעיף 204 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982, בו נקבע כי מערער רשאי בכל שלב, ברשות בית המשפט, לתקן את הודעת הערעור או את נימוקיו. ראו באשר למכלול הסמכויות בערר מ' שלגי וצ' כהן, סדר הדין הפלילי מה' 2, 173. ואולם, אין צורך לעסוק בכך, שכן בבקשה למעצר עד תום ההליכים צוינה במספר מקומות כניסתה של המשיבה לג'נין תוך הפרת הצוים, וכן צוין כי אין עליה מורא הדין, והנושא מצוי גם בכתב האישום, באישום השני שעניינו הפרת הוראות הכניסה לאיזור.

(ב) ואשר לעילת ההימלטות עצמה, במקרה דנן הוכח לכאורה מהתנהגותה של המשיבה באירועים נשוא כתב האישום, כי מחויבותה ליעדים שהציבה לעצמה מצדיקה בעיניה הפרת החוק, והיא לא נרתעה מכניסה לשטח ג'נין בניגוד לצוים ושהות בו, ואף לאחר שחזרה לשטח המדינה והותנה שחרורה בערובה באיסור כניסה לשטחים, שבה וביקשה להיכנס, תוך שהיא מחופשת בלבוש אשה מבני המקום; דבר אחרון זה מעיד לכאורה על מודעות לכך שהיא מפרה את הצוים, לרבות צו בית משפט

המופנה כלפיה, שהטיל עליה איסור ספציפי אישי ולא רק על פי דין כללי החל על כולי
עלמא.

ט. השילוב בין המסוכנות לחשש ההימלטות מונע הידרשות לחלופת מעצר.
לפיכך, החלטתי היא לקבל את הערר, והמשיבה תיעצר עד תום ההליכים.

ניתנה היום, כ' בשבט תשס"ה (30.1.05).

ש ו פ ט